

HET GEHEIM VAN AMSTERDAM

Van Nan Adams verscheen eveneens bij LOFT Books

In de serie De Alfa-vrouwen:

Bellagio

Malibu

Mayfair

Immerville (Een Alfa-vrouwen-prelude)

In de serie Vera op de Veluwe:

Vers bloed

Sneeuwstorm

Moordplan

NAN ADAMS

HET GEHEIM VAN AMSTERDAM

DE ALFA-VROUWEN 4


LOFT Books
Amsterdam

Dit is een werk van fictie, gebaseerd op historische figuren.

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1125 9

© 2025 Nan Adams

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Loft uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

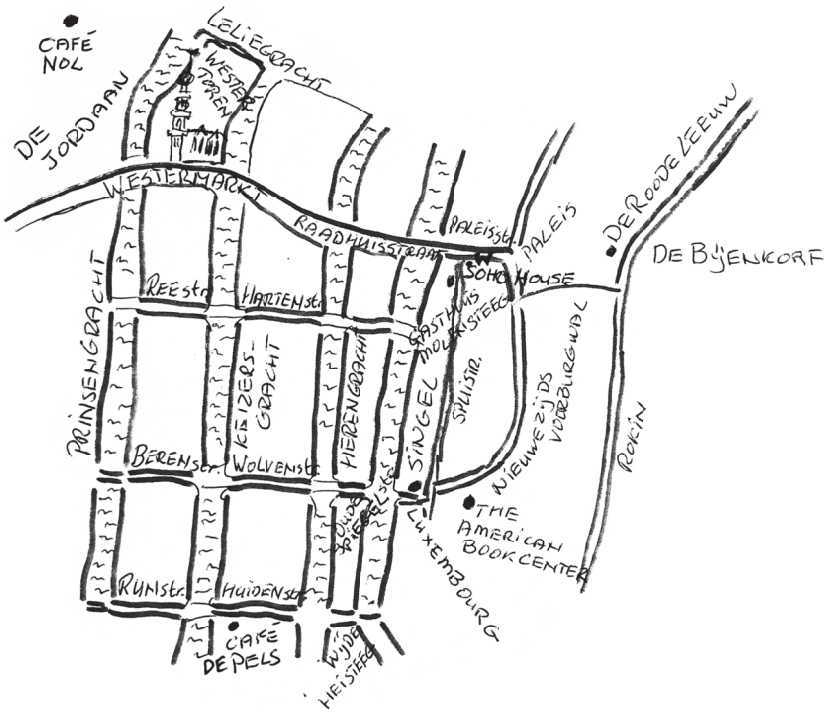
Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*‘Aen d’Aemstel, en aan ’t Y, daer doet sich heerlijk ope
Sy die, als Keyserin, de kroon draeght van Europe’*

‘Op Amstelredam’ – Joost van den Vondel

AMSTERDAM, 2023



EMMA, AMSTERDAM

MAANDAG 12 JUNI 2023

1

‘Mannen!’ Emma gooide haar handen wanhopig in de lucht.

Doe mij maar zo’n wijfie als jij?! Waar zat zijn verstand? Ze schoof haar telefoon weg, klapte haar laptop open en begon driftig te typen: gebrek aan zelfkennis. Vereist: stylist, kapper, diëtist.

En een realitycheck, dacht ze, maar dat liet ze achterwege.

Ze besloot de pittigste medewerkster van haar relatiebureau op deze cliënt te zetten. De flamboyante Barbara, met haar zwarte ogen, scherpe neus en eigenwijze kin.

‘Ik ben een Mohawk uit Upstate New York.’ Zo stelde Barbara zichzelf altijd voor. En een superkoppelaarster. Barbara hielp bijna iedere cliënt succesvol aan een date, maar diegene moest er volgens haar wel voor van zijn of haar *lazy ass* komen.

Ze kon de meedogenlooste dingen zeggen op zo’n manier dat je dacht: je hebt gelijk.

Maar deze man, driftig op zoek dus naar ‘zo’n wijfie als zij’, woonde op een zolderverdieping met nog twee andere gescheiden mannen en zat tot aan zijn nek in de partner- en kinderalimentatie. Hij moest toch echt eerst door de wasstraat eer hij klaar was voor een vrouw. En dan snel een leuke date voor hem regelen. Haar slogan was tenslotte: *no date, not paid*.

Ze sloot de klep van haar laptop en legde haar klamme voorhoofd op het koele kunststof. Argh...

Moest je haar horen. Miss Matchmaker. Dé relatie-intermediair van de stad. Als het echter op haar eigen relaties aankwam, was ze eerder Miss Mismatchmaker en bakte ze er helemaal niets van. Dat hoefde alleen niemand te weten. He-le-maal niemand.

Maar ze wist precies hoe het kwam dat ze geen relatie had: als de deur van je hart niet openstond, dan kwam er niemand binnen. Zo simpel was het. En haar deurtje klemde momenteel behoorlijk. Op haar tweeënveertigste was ze al die twarrels zat. Lang leve singlehood.

Net voor ze wilde gaan staan, klonk het pingeltje van een binnenkomende mail.

Emma keek naar de grond, waar Sam op zijn buik lag met zijn kop tussen zijn uitgestrekte poten. Met zijn ogen dicht trok hij meewarig een wenkbrauwte op en snoof. Ze zou zweren dat hij een gelaten uitdrukking op zijn kop had.

‘Je kent me langer dan vandaag, hè?’ zei ze en ze duwde de klep van haar laptop weer omhoog. Haar nieuwsgierigheid won het altijd van de tijd.

In een fractie van een seconde herkende ze de naam van de afzender: a.vainqueur@swisscom.ch.

Ze las de enige regel in de Engelstalige mail:

Dear Miss Peters, bent u de Emma Peters die in 2010 in Sankt Moritz woonde? Zo ja, herinnert u zich mij?

Avram Vainqueur

Verbaasd kneep ze haar ogen even dicht en opende ze weer. Het stond er echt. Avram.

Zonder dat ze er erg in had leunde ze dichterbij het scherm en begon op haar bureaustoel te wiebelen, alsof ze kriebels had die ze weg moest schuiven. In alle eerlijkheid: ze had kriebels. Hoe was het mogelijk, ze had hem dertien jaar niet gezien.

Impulsief typte ze terug: *Ciao, Avram. Ja, dat ben ik. Co vai?*

Hoe gaat het, zo'n beetje het enige Reto-Romaans wat ze zich nog herinnerde van haar korte tijd in Zwitserland. Ze drukte op verzenden. Zou ze wachten op zijn antwoord of zou ze nu met Sam gaan lopen?

Hoe warm het buiten ook was, ze moest even afkoelen van dit bericht. En haar benen strekken. 'Kom, we gaan.'

Sam gaf geen sjoege. Hij werd echt een oude hond.

'Wacht maar, ik help je zo.' Ze stapte over hem heen en opende de kastdeur, waar een minikeukentje achter verborgen was. In een keer klokte ze een groot glas water naar binnen. Ze moest meer water drinken.

'Avram Vainqueur.' Ze sprak zijn naam hardop uit en glimlachte.

Wat bijzonder dat hij na al die jaren opeens opdook en dat alleen al de herinnering aan hem haar onrustig maakte.

Al was het misschien niet alleen de gedachte aan hém.

Ook aan háár...

Moeiteloos rakelde haar geheugen de naam op: Hortense. Geraffineerde, gevaarlijke Hortense.

Zou ze nog leven? En getrouwd zijn? Ze had geen idee. En nooit de behoefte gehad om weer contact te zoeken. Daarvoor was er te veel gebeurd.

Avram had ze ook nooit meer benaderd. Dus was haar Zwitserland-avontuur al lang niets meer dan slechts een herinnering. Eentje die ze in het mapje 'lifetime experiences' had geplaatst. Bij: 'slecht afgelopen keuzes'. Nog maar heel af en toe dacht ze aan die tijd terug.

Tot vandaag.

Emma keek naar buiten. De zon scheen heerlijk uitbundig. Mensen liepen in korte broeken en rokjes en het was al de vierde dag op rij warmer dan 25 graden. Amsterdam was hard op weg naar de eerste hittegolf van het jaar.

Misprijzend wierp ze een blik op het tikkende klokje aan de keukenmuur. Vijf voor twee. Lief van haar moeder om oma's slingerklokje, dat elk halfuur sloeg, aan haar te geven, maar ze miste het klokkenspel van de Westertoren.

Dit ding aan de wand liep altijd een paar minuten achter. Dat ze aan het schroefje onderaan het slingerdje moest draaien wist ze wel, maar toch lukte het haar niet om de klok precies gelijk te laten lopen. Emma leefde gewoon met de klok van de Westertoren, de parel van de Jordaan. Er waren liedjes over geschreven, hij stond in Madurodam en hij was nagemaakt van LEGO – haar Westertoren was wereldberoemd. En zij had er elke dag zicht op. Nou ja, bijna, ze moest er één hoekje naar de Prinsengracht voor om. Elk half en elk heel uur hoorde ze de klokken van haar ouwe Wester slaan, helder en vertrouwd.

Maar nu even anderhalf jaar niet. In maart had de beiaardier voorlopig voor de laatste keer de klokken geluid.

Het afscheidconcert had ze vanuit haar huisje hier in de Reestraat gehoord. Haar bejaarde hond had ze voorzichtig de steile trap af geholpen en meegenomen naar de gracht om het bijzondere gebeuren van dichtbij mee te maken, want naast het klokkenspel hoorde ze ook de trompet van Reinier de muziekboutman op de gracht. Het samenspel van 'Bij ons in de Jordaan' had Emma kippenvol op haar armen gegeven.

Na een afhaalkoffie bij Pluk en het vaste rondje langs de Westerkerk, het Anne Frank Huis en de Leliegracht, waar Sam zijn pootje tegen de bomenrij op kon tillen, waren ze weer samen naar huis gewandeld, genietend van het unieke gratis concert.

Nu, een paar maanden later, kon Sam amper op drie pootjes balanceren en plaste hij als een teefje. Hij was ook al een paar keer uitgegleden toen hij de steile houten treden naar de eerste verdieping van hun huisje wilde nemen, en haar hart brak elke keer dat het gebeurde.

Haar lieve hond werd bijna dertien jaar. Eenennegentig in men-

senjaren. Ze had geen idee wat ze moest doen als hij niet meer zelfstandig naar boven kwam. Zijn bijna dertig kilo kon ze niet dragen. Misschien kon ze haar buurman vragen om een soort trapslee te maken. Met een touw waarmee ze Sammie naar beneden kon laten zakken en naar boven kon trekken.

Of... ze kon de hijsbalk gebruiken! Met een glimlach dacht ze terug aan haar verhuizing, bijna tien jaar geleden, toen ze niet alleen haar huurappartement op de tweede verdieping, maar ook de eerste etage kon kopen en haar hele woning overhoop ging. Aan de discussie tussen de twee verhuizers die allebei meenden zeker te weten hoe het kwam dat de historische huizen in Amsterdam vooroverhielden.

‘Je ken beter hijsen als de gevels vooroverhellen,’ had de een in onvervalst Mokums beweerd. ‘Dan knalt het huisraad niet tegen de rame.’

‘Nee hoor, dat is de reden niet. Het gaat ’m erom inwateren te voorkomen,’ zei de ander.

‘O ja? En waarom zijn de achtergevels dan niet op vlucht gebouwd? Geloof mijn nou maar, die balken hange naar voren zodat het glas in lood en het hout- en metselwerk niet beschadigd worde.’

Al een paar maanden had Emma het gevoel dat Sam voor haar niet wilde opgeven, maar dat de wandelingen door het Westerpark en de treintochtjes naar Zandvoort voor hem veel te zwaar begonnen te worden.

De paniek sloeg haar om het hart bij het idee dat ze hem zou moeten laten gaan. Zij kon niet zonder haar beste vriend...

Het leek zo kort geleden dat Sam allang ongeduldig kwispelend bij haar benen zat om haar er met zachte dwang aan te herinneren dat het tijd was voor het middagloopje. Op de bank springen ging haast niet meer, dus lag hij nu het liefst op de grond. Zijn vel steeds lossen om hem heen.

Het slingerklokje sloeg twee keer.

‘Zullen we een plasje gaan doen, moppie?’ probeerde ze, maar Sam leek haar niet eens te horen en hield zijn ogen dicht. Pas toen ze dichterbij hem kwam, sloeg hij zijn prachtige wimpers op en keek haar slaperig aan.

Emma knielde bij hem neer. ‘Hé,’ fluisterde ze en ze verborg haar neus in de zwarte vacht. ‘Verlaat me nog niet, hè...’ Met haar armen om Sams nek wiegde ze heen en weer. ‘Je bent de enige man in mijn leven zonder gedoe.’ Ze voelde tranen opkomen. ‘Ik kan echt niet zonder jou.’

Sam snoof diep. Alsof hij wilde zeggen: ja, ja, dat zeg je wel vaker. Of zei hij wat anders?

Ze keek in zijn ogen, de glimmende parelmoeren glans van beginnende staar gaf een eindeloze diepte en ze wist dat hij zei: Ik voel dat mijn tijd erop zit.

‘Allez, allons-y!’ Die uitroep, van Hortense, had Emma jaren niet gebruikt.

Sam tilde verrast zijn kop op, alsof ook hij plotseling terug was in Zwitserland.

Onhandig glibberde hij de trap af. Dicht bij haar voeten trok ze hem door de drukte in de straat: fietsers van twee kanten, bestelbusjes die midden op de straat stopten en de hordes toeristen die, niet bedacht op de brutale air van Amsterdam, bijna van hun sokken werden gereden.

Pas voorbij de Westermarkt liet ze de riem vieren.

‘Ik was zestien en jij was achtentwintig...’ Ze betrapte zich erop dat ze hardop neuriede. ‘En van de liefde wist ik nog niet veel...’ Vergenoegd draaide ze haar gezicht naar de zon.

‘Avram.’

Voor de tweede keer sprak ze zijn naam hardop uit en haar gedachten dreven terug naar 2010. Wat een jaar was dat geweest.

EMMA, AMSTERDAM

ZOMER 2010

2

Weer niet gelukt om elkaar vast te houden.

Hoe kon het nou elke keer weer misgaan met Peter? Het leek wel alsof ze niet mét en niet zonder elkaar konden. Maar deze keer was ze klaar met het getouwtrek. Het tweede kaartje voor het concert van Limp Bizkit verkocht ze wel door aan iemand op kantoor.

‘Geen handvol, maar een landvol,’ had haar collega Liz bemoeidigend gezegd tussen twee sollicitatiegesprekken door die zij samen hielden met potentiële kraandrijvers voor het vrachtbedrijf in de Coenhaven waar Emma al jaren werkte. ‘Kijk om je heen, het wemelt hier van de stoere mannen!’

Hoe gezellig het ook was met Liz, die ze ook buiten het werk om regelmatig zag, haar werk boeide haar niet meer. Verder dan personeelsmanager, een functie die ze als een komeet zo snel had bereikt, kon ze het hier niet schoppen en het vooruitzicht om zich jaar in, jaar uit bezig te houden met de besognes van bijna altijd dezelfde collega’s, was op zijn zachtst gezegd niet zo enerverend.

Dit was de eerste baan waar ze na haar middelbare school terecht was gekomen. Hij bood stabiliteit en in het begin was alles spannend, maar nu, bijna tien jaar later, miste ze het contact met nieuwe mensen. Was het misschien niet alleen op relatievlak, maar ook op werkgebied eens tijd voor een flinke ommezwaai?

Eigenlijk was het haar wel duidelijk: ze was bijna dertig en ze